

ע"פ 26781/07/19 - איגור פינוגייב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 26781-07-19 פינוגייב נ' מדינת ישראל 24 יולי 2019

בפני הרכב כב' השופטים:
י. גריל, שופט עמית [אב"ד]
כ. סעב, שופט
א. לוי, שופט
המערער:

איגור פינוגייב
ע"י ב"כ עוה"ד מוטי לוי
מטעם הסניגוריה הציבורית

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
ע"י ב"כ עוה"ד ש. איל

נגד
המשיבה:

הודעת ערעור מיום 11.7.19 על גזר הדין של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ש' בנג'ו) מיום 17.6.19 בת"פ 5052-01-18

פסק דין

הערעור:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה - (להלן: "**בית משפט השלום**"), שניתן ביום 17/6/19 על ידי כבוד השופט ש. בנג'ו, בת"פ 5052-01-18.
2. הערעור מופנה כנגד חומרת הדין. המערער מבקש לקבל את הערעור ולאמץ את המלצת שירות המבחן המקורית, ולחילופין להסתפק בהטלת מאסר על תנאי או מאסר בעבודות שירות לתקופה קצרה יותר וכן לבטל את הקנס והמאסר חלף קנס.

ההליך בבית משפט השלום:

3. המערער הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות הבאות:

הפקרה אחרי פגיעה - עבירה לפי סעיף 64 (א) (א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה"); **סירוב לבדיקת שכרות ונהיגה בשכרות** - עבירה לפי סעיף 64 + 62 (א) (2) + 62 (3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 + סעיף 169 לתקנות התעבורה; **שיבוש מהלכי משפט** - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין תשל"ז - 1977; **נהיגה בקלות ראש וברשלנות שגרמה לחבלת גוף ונזק לרכוש** - עבירה בניגוד לסעיף 62 (2) + 38 (2) לפקודה; **סטייה מנתיב נסיעה** - עבירה לפי תקנה 40 (א) לתקנות התעבורה; **אי מתן זכות קדימה** - עבירה לפי תקנה 64 (ג) לתקנות התעבורה; **אי ציות לתמרור** - עבירה לפי תקנה 22 (א) לתקנות + 21 (ג) לתקנות + 62 (8) לתקנות.

4. בקליפת אגוז, נטען בכתב האישום המתוקן, כי ביום 8.2.16 סמוך לשעה 11:50 נהג המערער ברכב פרטי מסוג מזדה 3 (להלן: "הרכב") ברחוב נשיאי ישראל (להלן: "הכביש") בכרמיאל ונסע ממזרח למערב, כשהוא מתקרב לעבר כיכר השושנים. משעבר המערער את כיכר השושנים, החל לעקוף רכב אחר שנסע בנתיב אחר בכיוון נסיעתו, סטה לנתיב השמאלי, איבד שליטה ועלה על שטח ההפרדה. המערער המשיך לנסוע על שטח ההפרדה, למרחק של כ-20 מ', כשהוא עוקר ודורס צמחיה ופרחים וגורם נזק.

5. משהגיע המערער לנתיב הנסיעה הנגדי, המשיך לנסוע בנתיב הנגדי, בניגוד לכיוון התנועה, למרחק של כ-175 מ'. לאחר מכן, סטה המערער שוב ימינה, עלה שוב על שטח ההפרדה, והמשיך לנסוע עליו, עד שהתחבר לכביש, בסמוך למעגל התנועה. כל זאת עשה המערער, תוך שהוא גורם לנהגים המגיעים ממולו, לסטות ימינה על מנת שלא לפגוע בו.

6. אותה עת נסעה בתוך מעגל התנועה, מכיוון דרום לצפון, נהגת אחרת (להלן: "הנהגת") ברכב פרטי מסוג מאזדה. המערער שלא הבחין בה מגיעה משמאלו, בתוך מעגל התנועה, פגע עם חזית רכבו, בדופן האחורית ימנית של רכב בו נהגה הנהגת וסובב אותו ימינה (להלן: "התאונה").

7. המערער המשיך בנסיעה פרועה, ובמנוסה מהמקום לעבר ביתו, למרות שהיה מעורב בתאונה, בה נפגע אדם, או עלול היה להיפגע אדם, לא עצר במקום התאונה, או קרוב ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה ולהזעיק עזרה, הוא לא מסר את פרטיו לנהגת המעורבת בתאונה, ולא התקשר למשטרה, אלא ברח לביתו.

8. כתוצאה מהתאונה נגרמו לנהגת סחרחורת, היא הובהלה לבית החולים בנהריה, נבדקה ושחררה.

9. עוד נטען בכתב האישום המתוקן כי ביום 8.2.16 סמוך לשעה 15:50, לאחר שנודע למשטרה, כי

המערער היה מעורב בתאונת דרכים, וכי קיים חשד סביר, כי הוא נהג תחת השפעת סמים, ונדרש ע"י שוטר, למסור דגימת שתן, לצורך איתור סמים מסוכנים בגופו, נכנס לתוך חדר השירותים בתחנת משטרת כרמיאל, ביקש לסגור מעט את הדלת, ואז לא נתן שתן בעירכה שסופקה לו לצורך כך, אלא יצק חומר נוזלי אחר לכוסית השתן, וזאת בכוונה למנוע, או להכשיל, את בדיקת השתן, ובכך סירב המערער לתת דגימה לפי דרישת שוטר בהיותו נוהג ברכב, ולכן נהג בשכרות.

10. המערער הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, הורשע והופנה לבקשת הסגור לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות לקבלת תסקיר וחוות דעת בעניינו.

11. לאחר שהצדדים טענו לעונש, בחן בית המשפט השלום את מתחם העונש ההולם וקבע כי בנסיבות העניין מתחם העונש נע בין 6 עד 24 חודשי מאסר בפועל לצד פסילה שנעה בין 5 עד 8 שנים, פסילה על תנאי, ולאחר שבית המשפט השלום בחן גם את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות גזר על המערער את העונשים הבאים:

9 חודשי מאסר בפועל אותם ירצה המערער במסגרת עבודות שירות כמפורט בגזר הדין; 7 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, עונש שהמערער לא ישא אלא אם בתקופת התנאי יעבור עבירת הפקרה אחרי פגיעה ו/או נהיגה בשכרות ו/או נהיגה בזמן פסילה ו/או שיבוש הליכי משפט; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 6 שנים; פסילה על תנאי לתקופה של 8 חודשים למשך 3 שנים; וכן קנס בסך 3000 ₪ (שישולם ב- 6 תשלומים) או 30 ימי מאסר תמורתו.

12. כאמור, הערעור מופנה כנגד חומרת הדין.

תסקירי שירות המבחן:

13. בעניינו של המערער, הוגשו שלושה תסקירים של שירות המבחן.

14. בתסקיר הראשון, מיום 27/12/18, סקר שירות המבחן את נסיבותיו האישיות של המערער, המדובר בבחור צעיר, מתמודד עם מחלת נפש, כמי שצרך סמים מסוגים שונים, במהלך תקופות ממושכות בחייו גם בסמוך לביצוע העבירות נשוא תיק זה.

15. שירות המבחן התרשם כי מדובר במערער בעל יציבות ברמה נמוכה, קושי ביצירת קשר עם דמויות סמכותיות וגורמי תמיכה וטיפול, לוקה בחשדנות ומידה מסוימת של מניפולציה, תוך הסתרת מידע, וסתירה ביחס למידעים אותם הוא חושף.

16. המערער התקשה לבחון את מניעיו בביצוע העבירות, את הטעויות שביצע, ביטא שיתוף פעולה חלקי בלבד, הפגין מידה מסוימת של תפיסה אנטי-חברתית בעמדותיו, ביחס לנורמות התנהגות מקובלות, קיימת חשיפה לחומרים ממכרים, כך שלא ניתן לשלול שימוש בסמים גם כיום.
17. לאור האמור, ועל מנת להשלים תהליך אבחון, ביקש וקיבל שירות המבחן דחייה על מנת להעמיק את החקירה בעניינו של המערער, בעיקר בנושא שימוש בסמים, ובחינת אופציות שיקומיות.
18. בתסקיר השני, מיום 30/4/19, התרשם שירות המבחן כי למערער יכולת להיעזר בגורמי טיפול, וכי הוא מצוי בשלב הראשוני של יצירת יחסי אמון עם גורמי הטיפול, ולכן, על מנת לחזק את כוחותיו ולהעצימם לקראת תהליך שיקומי, סבר שירות המבחן כי הטלת עונש מאסר, עלולה להביא לרגרסיה במצבו, ולפגוע בהליך השיקומי, ולכן המליץ לבית המשפט לשקול את הפן השיקומי ולהטיל עליו צו מבחן לשנתיים ובנוסף, של"צ בהיקף של 300 שעות.
19. בתסקיר השלישי, מיום 30/5/19, שיקף שירות המבחן את ההתפתחויות שהובילו אותו לחזור בו מהמלצותיו, כפי שהובאו בתסקיר השני. מסתבר, כי לאחר הגשת התסקיר השני לבית המשפט, התקבל מידע מהמטפלת במערער במסגרת "סל שיקום", לפיו התרחש "**אירוע התנהגותי חמור בלתי הולם בעל אופי מיני כפייתי וכופה, בתגובה לסירוב לקשר אינטימי, עם גורם מטפל, בביקור בית, שערכה בביתו, במסגרת תהליך השיקום**".
20. שירות המבחן ציין, כי ניכר שדפוסי ההסתרה והקושי של המערער להיות במגע עם החלקים הפוגעניים שבו, ממשיכים כשהוא נתון תחת תהליך שיקומי ולכן, ההערכה היא, כי רמת המסוכנות להימשכות התנהגויות פורצות גבולות, במרחב היחסים האינטימיים, מתקיימת.
21. עוד ציין שירות המבחן, כי ניכר שהמערער מתקשה לטפל בקשייו השונים, לרבות שליטה בדחפים וויסות רגשות.
22. בסיכום דבריו, קבע שירות המבחן, כי לאור פרק הזמן הרב שחלף, ממועד כתיבת התסקיר הקודם, איפשר הדבר לבחון את הערכתו הקודמת, ולגישתו, המלצותיו והערכותיו הקודמות, בתסקיר השני, היו שגויות, ביחס ליכולתו של המערער לשמור על גבולות התנהגותיים מותאמים.
23. אשר על כן, קבע שירות המבחן, כי בהעדר מסגרת טיפולית מותאמת לצרכיו של המערער, קיים סיכון להישנות העבירות, ולכן, חזר בו שירות המבחן מהמלצותיו, כפי שהובאו בתסקיר השני, ונמנע מהמלצה אודותיו.

24. כאן המקום לציין כי המערער נמצא מתאים לעבודות שירות.

טענות הצדדים:

25. ב"כ המערער ביקש לקבל את הערעור ולאמץ את המלצת שירות המבחן המקורית. לחילופין, ביקש להקל ברכיבי הענישה ע"י הטלת מאסר מותנה או מאסר שירוצה בעבודות שירות לתקופה קצרה יותר וכן לבטל את הקנס והמאסר חלף הקנס.

26. לטענת ב"כ המערער, שגה בית משפט השלום משנתן משקל מכריע לאירוע המיני החריג שפורט בתסקיר השלישי. ציין כי במישור הדיוני, הן שירות המבחן והן בית המשפט כלל לא בקשו את התייחסות ועמדת המערער ביחס לאירוע ולא ניתנה לו "זכות טיעון".

27. עוד טען ב"כ המערער כי היה מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם ולנקוט באפיק הטיפול ביחס למערער, כפי שהומלץ בתסקיר השני על ידי שירות המבחן.

28. ב"כ המערער הפנה לנסיבותיו האישיות של המערער והדגיש כי המערער סובל ממחלת נפש כרונית בגינה היה מאושפז לאחר האירוע, עבר מספר נסיונות אובדניים, אושפז בבית חולים לחולי נפש וסובל מחרדות. לטענת ב"כ המערער בשים לב למחלתו של המערער, ניתן לקבל ביתר הבנה חלק מההתנהגות שלו בתאונה כגון עזיבתו את מקום התאונה בשל חרדה והניסיון להכשיל בנאיביות את בדיקת הסמים. עוד טען ב"כ המערער כי על רקע מצבו הנפשי של המערער קיימת קרבה לסייג של פטור עקב מחלת נפש והיה מקום ליתן משקל לעובדה זו בקביעת מתחם העונש ההולם.

29. ב"כ המערער הוסיף וטען כי ככל שלא תהיה חריגה ממתחם העונש משיקולי שיקום יש להעמיד את עונשו של המערער על הרף התחתון של מתחם העונש ההולם.

30. עוד טען ב"כ המערער כי לא היתה הצדקה לשיהוי הניכר בהגשת כתב האישום וכי יש לתת לנסיבה זו משקל כלשהו.

31. באשר לקנס, טען ב"כ המערער כי נוכח מצבו הנפשי והכלכלי של המערער, לא היה מקום להטיל קנס כלל ועיקר ולא היה מקום להטלת מאסר חלף קנס כה גבוה של 30 ימים.

32. מנגד, ביקשה ב"כ המשיבה לדחות את הערעור. הדגישה כי מדובר בעבירות תעבורה חמורות שביצע המערער ובמיוחד עבירת ההפקרה לאחר פגיעה כאשר העונש שלצדה הינו מאסר בפועל כאמור

בפסיקה.

33. ב"כ המשיבה ציינה כי בית משפט השלום התחשב במצבו של המערער עת הטיל עליו מאסר שירוצה בעבודות שירות.

34. ב"כ המשיבה סבורה שעונש של 9 חודשים בעבודות שירות הינו עונש קל.

דין והכרעה:

35. לאחר שעיינו בגזר הדין, בתסקירי שירות המבחן, בעובדות כתב האישום המתוקן, בהודעת הערעור ושמענו את טענות הצדדים, אנו מחליטים לדחות את הערעור.

36. הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בגזר הדין של הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם נפלה טעות בגזר הדין או שהעונש שהוטל חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים - ראו לעניין הזה ע"פ 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29/1/09), ע"פ 6681/09 **אלחטיב נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 13/1/10), ע"פ 8704/08 **הייב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 23/4/09), ע"פ 4594/11 **עלא עדס נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29/1/13), ע"פ 8589/12 **חאלד ביאטרה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28/1/13) וע"פ 9074/12, 9096 **מדינת ישראל נגד מחמוד אבו אחמד** (ניתן ביום 13/6/13).

37. בהינתן כלל זה לא מצאנו כי המקרה דנן מצדיק את התערבותנו, כך שלא מצאנו כי מתחם הענישה שקבע בית המשפט השלום במקרה דנן או העונש שהטיל בתוך אותו המתחם חורגים במידה כה ניכרת ממתחם הענישה המקובל והראוי או מן העונש המקובל והראוי עד כי עלינו להתערב בו - ראו ע"פ 8349/12 **גראב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 13.3.13); 2247/10 **ימיני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 12.1.11).

38. אנו סבורים כי במקרה שלפנינו לא מתקיימות נסיבות חריגות ויוצאות דופן המצדיקות התערבות בגזר דינו של בית משפט השלום, ולא מצאנו עילה להתערב בעונש שהושת על המערער, שהנו כאמור ברף הבינוני-תחתון של מתחם הענישה ההולם, אשר הביא בחשבון את מכלול שיקולי הענישה הרלוונטיים, לחומרה ולקולא.

39. מעשיו של המערער בנסיבות המתוארות בכתב האישום המתוקן, משקפות את אחת העבירות החמורות ביותר בפקודת התעבורה, הפקרה אחרי פגיעה, לצידן שיבש המערער הליכי משפט, נהג

בשכרות, בסרבו למסור דגימת שתן וכן נהג בקלות ראש, ברשלנות שגרמה לחבלת גוף ונזק לרכוש, סטה מנתיב נסיעה, מבלי לתת זכות קדימה ומבלי לציית לתמרור.

40. מדובר במי שנהג באופן פרוע, מופקר וחסר אחריות, ועזב את מקום התאונה, תוך שהוא מפקיר פצועה במקום, ואף כאשר הגיעו אליו השוטרים, וניסו לברר באם הוא היה נתון תחת השפעת סמים, פעל באופן יזום, על מנת להכשיל בדיקה זו.

41. זאת ועוד עיון בגליון ההרשעות הקודמות של המערער מעלה כי לחובתו הרשעה קודמת אחת מיום 20/6/16, בעבירות של איומים ותקיפה סתם שבוצעו ביום 4.3.16, בגינה ריצה מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים.

42. כאמור, לא התעלמנו מההמלצה של שירות המבחן כפי שבאה לידי ביטוי בתסקיר השני, הגם שהמלצת שירות המבחן היא בגדר המלצה בלבד - ראו ע"פ 344/81 **מדינת ישראל נגד סגל**, פ"ד לה (4) 313, צדק בית משפט השלום הנכבד כאשר קבע כי:

"למרות ששירות המבחן הגיע למסקנה, כי הערכותיו בתסקיר השני שגויות ונמנע מהמלצה אודותיו, הרי שבשים לב לחקירותיו המקיפות של שירות המבחן, להצהרותיו של הנאשם, ולהתמודדויות הנפש שלו, סבורני, כי יש למקם את עונש המאסר בעבודות שירות, על מנת לאפשר לנאשם, מחד, אופק טיפולי-שיקומי בנאשם, ומאידך, ליתן על הנאשם עונש מאסר, המשקף הלימה ראויה למעשיו, בנסיבותיהם".

43. שירות המבחן בתסקירו השלישי והאחרון חזר בו מהמלצותיו, כפי שהובאו בתסקיר השני, ונמנע מהמלצה אודות המערער, תוך קביעה, כי בהעדר מסגרת טיפולית מותאמת לצרכיו של המערער, קיים סיכון להישנות העבירות.

44. כמובן, שהמלצת שירות המבחן כפי שבאה לידי ביטוי בתסקיר השני, כאשר המליץ לשקול את הפן השיקומי ולהטיל על המערער צו מבחן לשנתיים ובנוסף, של"צ בהיקף של 300 שעות, המלצה זו אינה עומדת בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות -

ראו ע"פ 3304/14 **פראן נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.10.14; ע"פ 1825/14 **סרחאן נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 7.7.14); ע"פ 59/14 **פרלמן נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.7.14; ע"פ 5000/08 **סומך נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.3.09).

45. נציין כי לא בכדי בית משפט השלום הנכבד לא הטיל על המערער מאסר בפועל מאחורי סורג וברית, כשבמקרים דומים יש להטיל עונש זה. הימנעותו של בית משפט השלום מהטלת מאסר בפועל שירוצה

מאחורי סורג וברית, קשורה לצמצום הפגיעה במערער, על מנת לאפשר לו אופק טיפולי שיקומי ובהתחשב בנסיבותיו האישיות, לרבות התמודדותו הנפשית עם מחלת נפש, מזה שנים.

46. כאן המקום לציין כי אומנם, סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע כי ככלל, אם מצא בית המשפט "כי **הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם**", רשאי הוא לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם שקבע לאותה עבירה. עם זאת, סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין מציב סייג לעיקרון זה, בקובעו כי:

"היו מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם בעלי חומרה יתרה, לא יחרוג בית המשפט ממתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף קטן (א), אף אם הנאשם השתקם או אם יש סיכוי של ממש שישתקם, אלא בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לאחר שבית המשפט שוכנע שהן גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה, ופירט זאת בגזר הדין".

47. להזכיר כי בענייננו מדובר בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה אשר גלומה בה חומרה יתרה ודי אם נפנה לדברים שנאמרו בע"פ 5867/09 **קרביאשוילי נ' מ"י** (ניתן ביום 22.6.10), שם נקבע כי:

"עבירת ההפקרה היא מן העבירות הקשות עלי ספר החוקים בפן המוסרי המאפיין אותה. מקורה בערך המוגן המעגן בתחומי המשפט את החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לנפגע, לדאוג לשלומו, ולהציל את חייו. חובה מוסרית זו קיבלה לבוש משפטי הנשען על יסודות של אתיקה וערכים אנושיים. היא משקפת תפיסה המחייבת אדם להושיט עזרה לזולתו המצוי בסכנה, ולהצילו ככל שידו מגעת... מעשה הפקרה פוגע בגרעין הסולידריות החברתי והאיש המייצג חיי חברה תקינים... בצד הערך של הבטחת מתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה על ידי נהג שהיה מעורב בתאונה, כדי להגן על חייו ושלומו הגופני של הנפגע, נועדה עבירת ההפקרה למנוע מנהג המעורב בתאונה מלחמוק מאחריות, ולהקל על רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה התאונה, ומי אחראי לה...".

48. יודגש כי השיקול השיקומי אינו בגדר שיקול בלעדי, כך שבתהליך גזירת הדין יש ליצור איזון בין שיקול זה לבין שיקולים נוספים, וביניהם שיקולי הגמול וההרתעה. יפים לענייננו הדברים שנאמרו בע"פ 8232/11 **מדינת ישראל נ' פלוני** - (ניתן ביום 23.4.12), שם נקבע:

"אין להביט על המשיב כעל בועה סגורה במנותק מן הסובב. השיקום איננו חזות הכל. בצד הרצון לטפל במשיב ולשקמו, שומה להבטיח את בטחון הציבור... בד בבד עם מחויבותנו לשיקום עבריינים צעירים, אנו מחויבים למניעת פגיעתם הרעה בזולתם. מעשיו ומחדליו של המשיב, מחייבים מאסר בפועל. רחמנות יתרה כלפיו, הרי היא התאכזרות כלפי קרבנות מזדמנים ישרי-דרך" "...

49. אין בידינו לקבל את המלצת שירות המבחן בענייננו כפי שבאה לידי ביטוי בתסקיר השני. ראשית, כידוע, המלצת שירות המבחן הינה בגדר המלצה בלבד שאינה מחייבת את בית המשפט - ראו ע"פ 344/81

מדינת ישראל נ' סגל, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981).

50. שנית, נוכח חומרת העבירות בענייננו והיקפן, כפי שצינו לעיל, גם לאחר שמביאים בחשבון את נסיבותיו האישיות של המערער, כפי שנפרסו בתסקיר הראשון של שירות המבחן ואת ההליך הטיפולי שהחל בו, לא ניתן להסתפק בענישה המוצעת על ידי שירות המבחן בתסקיר השני ומשנהג כך בית המשפט השלום, לא נוכל לומר כי הוא טעה במידה המצדיקה התערבותו.

51. באשר לטענת הסנגור כי כתב האישום הוגש בשיהוי רב, נציין כי בית המשפט השלום ובצדק קבע כי אומנם מדובר בפרק זמן שאינו קצר, בין האירוע לבין הגשת כתב האישום, אך הוא אינו בלתי סביר, בנסיבות העניין, ולא גרם לעינוי דין למערער.

52. בכל הנוגע לתשלום הקנס, שלגביו הוקדש חלק מן הטענות שבערעור, ובשים לב לכך שהמערער אמור לרצות 9 חודשי עבודות שירות החל מאוגוסט, אנו מורים כי הקנס בסך 3,000 ₪ (או 30 ימי מאסר תמורתו) ישולם לא יאוחר מיום 15.6.20.

53. אשר על כן, ועל יסוד האמור לעיל, אנו מחליטים לדחות את הערעור.

54. על המערער להתייצב בפני הממונה על עבודות שירות, רח' הציונות 14, תחנת משטרת טבריה, במשרדי הממונה על עבודות השירות, **ביום ראשון 25.8.19 שעה 08:00 בבוקר** לקליטה והצבה.

על המערער לקיים את תנאי ההעסקה הנדרשים בעבודות השירות שאם לא כן, עלול הממונה על עבודות שירות להורות על הפסקתן כך שעל המערער יהא לרצות את יתרת התקופה מאחורי סורג ובריח.

ניתן היום, כ"א תמוז תשע"ט, 24 יולי 2019, במעמד הנוכחים.

על המזכירות להמציא את העתק פסק הדין לממונה על עבודות שירות.

א' לוי, שופט

כ' סעב, שופט

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]